

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО ПАТРИКОВА срещу БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 71835/01)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

4 март 2010 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

22/11/2010

Решението става окончателно при обстоятелствата по член 44, § 2 на Конвенцията. То може да бъде предмет на редакторска преработка.

По делото „Патрикова срещу България“,
Европейският съд по правата на човека (Пето отделение), на заседание в състав:

Пеер Лоренцен, *Председател*,
Ренате Йегер,
Карел Юнгвирт,
Райт Марусте,
Марк Вилиджър,
Миряна Лазарова Трайковска,
Здравка Калайджиева, *съдии*,
и Клаудия Вестердийк, *Секретар на отделението*,

След като заседава при закрити врата на 9 февруари 2010 г.,
постанови следното решение, прието на указаната по-горе дата:

ПРОЦЕДУРА

1. Делото е заведено по жалба (№ 71835/01) срещу Република България, подадена в Съда на основание на член 34 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи („Конвенцията“) от българската гражданка г-жа Галина Тодорова Патрикова („жалбоподателката“) на 8 март 2001 г.

2. Жалбоподателката е представлявана от г-н Й. Грозев, адвокат, практикуващ в София. Българското правителство („Правителството“) е представлявано от своя Агент, г-жа М. Димова, от Министерството на правосъдието.

3. На 9 юли 2007 г. Председателят на Пето отделение решава да даде уведомление за оплакванията относно имуществените права на жалбоподателката и продължителността на националното производство за вреди на Правителството. Също така е взето решение за едновременно произнасяне по допустимостта и съществуващото на жалбата (член 29 § 3).

ОТНОСНО ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО

4. Жалбоподателката е родена през 1967 г. и живее в Исперих. Към процесния момент тя е едноличен търговец, регистриран под името ЕТ „ГАЦИ-92 Галина Патрикова“. Съгласно българското право нейното предприятие няма самостоятелна правосубектност. Тя търгува с

алкохолни напитки и тютюн, които се считат за акцизни продукти съгласно българското данъчно право.

1. Изземване на стоки на жалбоподателката и последващо административно производство

5. Жалбоподателката притежава разрешително, издадено през 1994 г., за търговия на едро с акцизни стоки.

6. На 6 юни 2000 г. разградските данъчни власти проверяват един от двата склада, в които жалбоподателката съхранява своите стоки, изземва всички тютюневи и алкохолни продукти, намерени там, и с решение от 27 юни 2000 г. налага глоба на жалбоподателката. Решението е издадено въз основа на становището на данъчните власти, че приложимият закон изисква отделно разрешително за съхранение на акцизни продукти, а жалбоподателката разполага само с разрешение за търговия.

7. Властите изземат значително количество тютюневи изделия, 11 864 бутилки вино и 86 638 бутилки други алкохолни напитки с високо съдържание на алкохол (общо 98 502 бутилки). Те са преместени в складова сграда, използвана от разградските данъчни власти. Към момента на изземването общата стойност на стоките е с равностойност приблизително 150 000 евро (EUR). Глобата, наложена на жалбоподателката, е в размер на 221 139 български лева (BGN), с равностойност приблизително EUR 115 000.

8. Изглежда, че по време на изземването част от стоките са повредени или унищожени поради неправилното ѝ манипулиране.

9. Жалбоподателката подава жалба. На 20 юли 2000 г. Районен съд – Исперих постановява решение в нейна полза и отменя решението на разградските данъчни власти. Съдът установява, че приложимият закон не изисква разрешително за съхранение, отделно от разрешителното за търговия. В последвалото касационно производство на 11 декември 2000 г. Окръжен съд – Разград отменя решението и потвърждава изземването и глобата.

10. През януари 2001 г. жалбоподателката подава молба за отмяна на влязло в сила съдебно решение въз основа на новополучена информация, че разрешителни за съхранение никога не са били издавани в практиката на съответните органи. На 5 октомври 2001 г. Районният съд се съгласява да възобнови производството и отменя решението на разградските данъчни власти от 27 юни 2000 г. като посочва, наред с другото, че в приложимата правна уредба няма основания за възгледа, че се изисква отделно разрешително за съхранение. На 18 януари 2002 г. Окръжният съд потвърждава решението на Районния съд.

2. Наказателно производство срещу жалбоподателката и заповест на въпросните търговски стоки като доказателство в това производство

11. На 7 юни 2000 г. е образувано наказателно производство срещу жалбоподателката по подозрение в данъчна измама, продажба на акцизни стоки без изискуемите бандероли и незаконна търговия с акцизни стоки.

12. На 11 септември 2000 г. Районна прокуратура – Исперих нарежда заповестта към доказателство на стоките, които вече са били иззети от разградските данъчни власти.

13. Последвалите жалби на жалбоподателката са отхвърлени на 16 октомври 2000 г. от Районна прокуратура – Исперих, а на 17 януари 2001 г. – от Районен съд – Исперих.

14. През януари 2001 г. прокурор от Окръжна прокуратура – Разград, след като преглежда преписката, отбелязва, че няма доказателства за престъпно деяние, че обвиненията срещу жалбоподателката са неясни и непоследователни и че разследването не е проведено по надлежния ред. Дадени са съответни указания на исперихския районен прокурор.

15. На 23 август 2001 г. наказателното производство е прекратено от прокурор от Районна прокуратура – Исперих поради липса на доказателства. В решението се посочва, че заповестите стоки остават на разположение на разградските данъчни власти.

16. На същия ден, 23 август 2001 г., същият прокурор в Исперих образува нова проверка по подозрение, че жалбоподателката може да е използвала подправени бандероли върху иззетите бутилки с алкохол.

17. На 27 февруари 2002 г. дознател от Исперих посещава складовата сграда на данъчните власти и проверява алкохолните напитки, иззети от жалбоподателката на 6 юни 2000 г. Той съставя протокол, в който отбелязва наличието на 52 118 бутилки. В протокола се посочва освен това, че след проверката бутилките са били иззети. Точното правно значение на това твърдение е неясно, като се има предвид фактът, че то не засяга заповестта и че бутилките всъщност не са били иззети, а са останали в складовата сграда на разградските данъчни власти.

18. На 22 април 2002 г. вещо лице, назначено от полицията, внася своя доклад, като посочва, че бандеролите, намерени при извадка от 6 000 бутилки (от 52 118) са подправени.

19. На 13 март 2003 г. прокурорът от Районна прокуратура – Исперих сваля обвиненията срещу жалбоподателката поради липса на доказателства, че тя е знаела, че са подправени.

20. Прокурорът нарежда производството да продължи срещу „неизвестен извършител“ и иззетите бутилки да бъдат поставени под контрола на местния данъчен орган, който е компетентен да се

произнесе по евентуално изземване на бутилките с подправени бандероли.

21. На 19 март 2003 г. жалбоподателката подава жалба, като твърди, че не е имало валидно правно основание за задържане на бутилките, тъй като обвиненията срещу нея са били свалени. Жалбата не е разгледана до декември 2005 г. На 15 декември 2005 г. Районният съд отменя прокурорската заповед на основания, несвързани с жалбата на жалбоподателката. Той отбелязва, че само извадка от стоките е била анализирана за подправени бандероли и че поради това всички бутилки е трябвало да бъдат запорирани във връзка с висящото наказателно производство за подправка от неизвестен извършител.

22. Жалбоподателката не е била информирана за каквото и да било ново развитие след декември 2005 г.

3. Опити на жалбоподателката да продаде търговските артикули преди да станат непродаваеми

23. На 18 август 2000 г., скоро след изземването, жалбоподателката пише до разградските данъчни власти, като посочва, че иззетите търговски артикули са нетрайни и следва да бъдат продадени, за да се избегне изгубване на стойността им. Тя иска разрешение да ги продаде и предлага банкова гаранция за стойността им. Разградските данъчни власти не уважават искането.

24. На 7 август 2001 г. разградските данъчни власти изпращат писмо до Районна прокуратура – Исперих, с което искат одобрението ѝ за продажбата на стоките на публична продажба, като се има предвид фактът, че същите са нетрайни. По искането няма развитие.

25. На 15 октомври 2001 г. жалбоподателката пише до разградските данъчни власти, като настоява, че алкохолните напитки трябва да бъдат продадени незабавно, тъй като срокът на годност, посочен на бандеролите върху тях, изтича на 31 октомври 2001 г. и тъй като новата уредба за алкохолното съдържание би направила невъзможна продажбата на бутилките след 1 януари 2002 г. Жалбоподателката не получава отговор.

26. Между 2001 г. и 2005 г. жалбоподателката отправя към разградските данъчни власти няколко напразни молби за назначаване на вещи лица, които да оценят вредите, причинени по време на изземването през юни 2000 г., и вредите, причинени от неправилно съхранение.

4. Връщането на жалбоподателката на иззетите тютюневи изделия и спора относно алкохолните напитки, които остават в ръцете на държавата

27. На 4 февруари 2002 г. жалбоподателката пише до разградските данъчни власти, като иска възстановяването на иззетите стоки въз основа на това, че изземването от 6 юни 2000 г. е било обявено за незаконосъобразно и решението от 27 юни 2000 г. е било отменено с окончателно решение от 18 януари 2002 г. Данъчната администрация се съгласява и на 2 март 2002 г. жалбоподателката получава обратно всички тютюневи изделия. Тя отказва обаче да си вземе бутилките с вино и другите алкохолни напитки, тъй като според нея е необходима предварителна оценка на състоянието им.

28. С писма от май, септември и декември 2002 г. данъчните власти отправят отново покана към жалбоподателката да изнесе останалите стоки, като посочват датите, на които това може да бъде направено, и я предупреждават, че данъчните власти няма да носят отговорност за каквито и да било вреди, ако тя не вземе бутилките. Жалбоподателката е предупреждена също така, че в такъв случай бутилките могат да бъдат третираны като изоставени и конфискувани. Жалбоподателката отговаря, като посочва, че стоките са загубили стойността си и че следва да бъдат проверени от вещи лица, за да се определи тяхното увреждане. Тя не се явява на датите, посочени от данъчните власти. В нейно писмо от 2 октомври 2002 г., отправено до местните данъчни власти, тя обяснява, че е завела иск за вреди срещу властите и съответните прокурори и че „няма причина [за нея] да си взема стоките, които са станали негодни за използване“. В свое писмо от 14 декември 2002 г. жалбоподателката добавя, че данъчните власти следва да разпоредят експертиза на бутилките.

29. Контактите по този въпрос продължават. Според жалбоподателката на срещи с представители на данъчните власти тя е изразила готовност да наеме нещо лице и да организира оценката на стоките. Твърди се, че на среща, проведена на 6 април 2004 г., страните са били близо до споразумение.

30. На 12 април 2004 г. директорът на разградската данъчна служба издава заповед по член 106, ал. 5 от Данъчния процесуален кодекс, с която обявява стоките за изоставено имущество, придобито от държавата. Текстът на решението се отнася за всички алкохолни напитки (98 502 бутилки), описани в заповедта за изземване от 6 юни 2000 г. (вж. параграфи 6 и 7 по-горе), и в него се посочва, че стоките са държани в склад на отговорност на данъчната служба. Жалбоподателката обжалва, като посочва, че стоките не са били изоставяни.

31. С решение от 11 май 2006 г. Окръжен съд – Варна, като отбелязва, че 52 118 бутилки са били иззети като доказателство по

наказателно производство (вж. параграф 17 по-горе) и че разпоредбите за изоставено имущество на данъчните власти са неприложими в такива ситуации, отменя заповедта за придобиване в частта ѝ за тези бутилки. Окръжният съд констатира, че по отношение на тази част от стоките въпросът дали жалбоподателката е, или не е предприела необходимите стъпки, за да си ги върне от данъчните власти, е без значение, тъй като данъчните власти не са имали правото да освобождават стоки, иззети като доказателство по наказателно производство.

32. Що се отнася до останалите алкохолни напитки (46 384 бутилки), Окръжният съд потвърждава заповедта от 12 април 2004 г. Той счита, наред с другото, че съгласно изменение в Данъчния процесуален кодекс (вж. параграф 58 по-долу), данъчните органи автоматично придобиват като изоставени стоки, държани от тях, в случай че техният собственик не си ги потърси в срок от девет месеца от 13 май 2003 г., датата на влизане в сила на изменението. Като отбелязват, че жалбоподателката не е отправила искания за възстановяване на бутилките между 13 май 2003 г. и 13 февруари 2004 г. и като считат, че събитията извън този деветмесечен период са без значение, съдилищата констатира, че данъчните власти са придобили законно стоките. Съдът отхвърля довода на жалбоподателката, че следва да бъдат взети предвид всички относими събития преди или след законово установения деветмесечен срок.

33. На 30 март 2007 г. Върховният административен съд потвърждава решението на Окръжния съд.

5. Иск на жалбоподателката за вреди срещу държавата

34. На 17 май 2002 г. жалбоподателката завежда иск за вреди срещу разградските данъчни власти, полицията и органите на прокуратурата във връзка с незаконното изземване на стоките ѝ и това, че властите не разрешават извършването на продажба на алкохолните напитки преди изтичането на техния срок на годност. Тя претендира пълната стойност на алкохолните напитки, като твърди, че те са станали негодни за консумация, както и обезщетение за пропуснати ползи и морални вреди.

35. Между юни и ноември 2002 г. четири отлагания са предизвикани от неявяване на един или повече представители на държавните органи, които са ответници.

36. На заседание на 20 ноември 2002 г. жалбоподателката иска отвод на председателя на съдебния състав, тъй като той е участвал в административното производство по заповедта за изземването от юни 2000 г. срещу жалбоподателката. Съдията приема молбата и се оттегля.

37. Следващото заседание е проведено на 4 декември 2002 г. Жалбоподателката отправя искания за събиране на доказателства.

38. Проведено е заседание на 12 март 2003 г.

39. Следващото заседание, насрочено за 14 май 2003 г., не може да бъде проведено, тъй като един от държавните органи ответници не е призован.

40. На 11 юни 2003 г. съдът допуска документи като доказателство, изисква информация за висящите наказателни производства и назначава вещо лице, което да представи заключение за увреждането на бутилките, които все още са държани от данъчните власти, и за пропуснатите ползи на жалбоподателката в резултат от изземването на нейните стоки.

41. През ноември 2003 г. жалбоподателката внася пред Варненски апелативен съд жалба по член 217а от Гражданскопроцесуалния кодекс. През декември 2003 г. Варненски апелативен съд отхвърля жалбата.

42. След това Окръжният съд провежда заседания на 24 септември, 27 октомври и 26 ноември 2004 г. и на 25 март, 29 април, 20 май, 27 май, 30 септември, 28 октомври и 25 ноември 2005 г.

43. Изглежда, че повечето заседания са отложени, тъй като страните искат представянето на допълнителни документи и разменят възражения по отношение на допустимостта на доказателствата.

44. На заседанието на 27 януари 2006 г. вещото лице, назначено да представи заключение за увреждането на стоките и пропуснатите от жалбоподателката ползи, обявява, че е станало член на адвокатската колегия и повече не може да осъществява дейност като вещо лице. Съдът назначава три вещи лица, които да представят заключение по същия въпрос.

45. На някои от заседанията, които следват, на 14 април, 31 май, 27 юли, 10 ноември и 8 декември 2006 г., трите новоназначени вещи лица се оплакват, че ответните държавни органи не са им предоставили достъп до съответните документи. Съдът издава заповеди за разкриване на информация.

46. Проведени са заседания на 26 януари, 9 март и 29 юни 2007 г. и разглеждането на делото отново е отложено. Заседанието, проведено на 29 юни 2007 г., е отложено, тъй като едно от трите вещи лица не присъства.

47. На неуточнена дата между юни и септември 2007 г. вещите лица, назначени от съда, представят своето заключение. Заключениеето се отнася само за анализа на финансовата документация относно дейностите на жалбоподателката като търговец и оценка на пропуснатите ползи, причинени от изземването на нейните стоки. Експертите не представят информация относно липсващи и увредени бутилки, като посочват, че ще предоставят допълнително заключение по-късно.

48. На 26 октомври 2007 г. съдът разглежда и отхвърля исканията на ответниците за отвод на съдията и за спиране на производството. Съдът разглежда и възраженията на ответниците срещу точността на заключението на вещите лица и отлага делото за по-късно разглеждане.

49. Заседанията, насрочени за 5 декември 2007 г. и 20 февруари 2008 г., не се провеждат, тъй като вещите лица не са представили своето допълнително заключение.

50. Заседанието, насрочено за 26 март 2008 г., е отложено на неуточнено основание.

51. Следващото заседание е насрочено за 20 октомври 2008 г., но е отложено, тъй като адвокатът на жалбоподателката се разболява. Съдът отбелязва, че две от вещите лица, назначени да представят съвместно заключение, отказват да работят заедно и приканва жалбоподателката да предложи друго вещо лице.

52. През януари 2009 г. новоназначените вещи лица представят заключение, което е обсъдено на заседание, проведено на 25 февруари 2009 г. Вещите лица дават противоречиви отговори на някои от въпросите на страните. Също така ответниците настояват за допълнителна проверка от страна на вещите лица. Съдът не допуска заключението като доказателство, разпорежда на вещите лица да представят ново заключение, в което да пояснят своите констатации, и отлага заседанието до 15 април 2009 г.

53. На 15 април 2009 г. заседанието е отложено, тъй като едно от вещите лица е претърпяло злополука и не е в състояние да присъства.

54. На неуточнена дата едно от вещите лица е сменено.

55. На 18 юни 2009 г. вещите лица представят своето заключение.

56. На заседанието, проведено на 24 юни 2009 г., съдът отбелязва, че заключението е било подписано само от едно от вещите лица и не е представено достатъчно рано преди заседанието. Той отлага разглеждането на делото и насрочва следващото заседание за 16 септември 2009 г.

6. Други събития

57. В резултат от изземването на нейните стоки жалбоподателката изпада в несъстоятелност. Накрая тя прекратява своята търговска дейност. През 2006 г. предприятието ѝ е обявено в несъстоятелност.

II. РЕЛЕВАНТНО ВЪТРЕШНО ПРАВО

58. Съгласно изменение от 13 май 2003 г. в Данъчния процесуален кодекс от 1999 г., в сила към процесния момент, стоки, които не са били потърсени от собствениците си в продължение на повече от девет месеца след изземването им от данъчните органи, следва да се считат

за изоставени и стават държавна собственост (член 106, ал. 5 и допълнителна разпоредба 1, т. 16, в сила между 13 май 2003 г. и 31 декември 2005 г.). съгласно параграф 50 от заключителните и преходни разпоредби към изменението от май 2003 г., в случаите на изземване, което датира отпреди изменението, деветмесечният период започва да тече от датата на влизане в сила на изменението.

ПРАВНИ ИЗВОДИ

I. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 6 § 1 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

59. Жалбоподателката се оплаква, че продължителността на делото за вреди, заведено от нея през 2002 г., е несъвместима с изискването за „разумен срок“, заложено в член 6 § 1 от Конвенцията. Тази разпоредба гласи следното в своята релевантна част:

„Всяко лице, при решаването на правен спор относно неговите граждански права и задължения ... има право на ... гледане ... в разумен срок от ... съд...“

A. Допустимост

60. Правителството твърди, че жалбоподателката не е изчерпала всички вътрешноправни средства за защита, тъй като не е подала „жалба за бавност“ по член 217а от Гражданскопроцесуалния кодекс, в редакцията му към процесния момент.

61. Жалбоподателката отговаря, че е направила това през ноември 2003 г. но жалбата е била отхвърлена. Тя счита, че във всеки случай правното средство за защита, посочено от Правителството, не е ефективно, тъй като не би могло да доведе до констатацията, че правото ѝ на съдебен процес в рамките на разумен срок е било нарушено и не би могло да осигури обезщетение.

62. Съдът, като отбелязва, че жалбоподателката е използвала правното средство за защита, посочено от Правителството (вж. параграф 41 по-горе), отхвърля неговото възражение относно изчерпването на вътрешноправните средства за защита.

63. Съдът отбелязва също така, че оплакването по член 6 § 1 не е явно необосновано по смисъла на член 35 § 3 от Конвенцията и не е недопустимо на каквито и да било други основания. Поради това то трябва да бъде обявено за допустимо.

Б. По съществото

64. Периодът, който се взема предвид, започва на 17 май 2002 г. и на 16 септември 2009 г. все още не е приключил, като производството все още е висящо на първа инстанция пред Окръжен съд – Разград. На тази дата то вече е продължило седем години и четири месеца за една инстанция.

65. Съдът повтаря, че разумността на продължителността на производството трябва да бъде преценявана в контекста на обстоятелствата по делото и с оглед на следните критерии: сложността на делото, поведението на жалбоподателката и съответните органи и залога за жалбоподателката по делото (вж., наред с много други източници, *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000 г.-VII).

66. Съдът често е установявал нарушения на член 6 § 1 от Конвенцията в случаи, които повдигат въпроси, подобни на този от настоящото дело (вж. *Frydlender*, цитирано по-горе и *Петко Иванов срещу България*, № 19207/04, 26 март 2009 г.).

67. След като е разгледал всички предоставени му материали и като взема предвид своята практика по този предмет, Съдът счита, че в настоящото дело продължителността на производството е прекомерна и не отговаря на изискването за „разумен срок“. Съдът отбелязва по-специално, че повечето отлагания са резултат от причини, които могат да бъдат вменени на властите – непризоваване на някои от страните, непредоставяне на достъп от страна на органите на държавата-ответник до съответните документи и непредоставяне на всички техни доказателства в началото на делото и забавянето на работата на назначените от съда вещи лица (вж. параграфи 35, 36, 39, 44-49 и 54-56 по-горе). Съдът отбелязва също така, че забавянето по вина на жалбоподателката не надхвърля два или три месеца (вж. параграфи 34 и 48 по-горе).

68. Съответно е налице нарушение на член 6 § 1.

II. ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 1 ОТ ПРОТОКОЛ № 1 КЪМ КОНВЕНЦИЯТА

69. Жалбоподателката се оплаква, че в резултат от редица незаконосъобразни действия на данъчните органи и органите на прокуратурата тя е била лишена от своето имущество и е претърпяла имуществени вреди в нарушение на член 1 от Протокол № 1, който гласи следното:

„Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен

в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право.

Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползуването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.“

70. Правителството оспорва този довод.

А. Допустимост

71. Правителството обръща внимание, че гражданското дело за вреди, заведено от жалбоподателката, все още е висящо. То отбелязва също така, че жалбоподателката е свободна във всеки един момент да поднови молбата си към органите на прокуратурата за освобождаването на алкохолните напитки, запорирани като доказателство в наказателното производство срещу неизвестен извършител, и да обжалва пред съд при отказ. Правителството подчертава същ така, че жалбоподателката не е взела алкохолните напитки, когато е била поканена да направи това след януари 2002 г., и не е потърсила възстановяването им. Въз основа на горепосоченото Правителството приканва Съда да отхвърли оплакването поради неизчерпване на всички вътрешноправни средства за защита.

72. Жалбоподателката отговаря, че е използвала по обичайния начин наличните правни средства за защита. Искът за вреди обаче не е ефикасно правно средство за защита, тъй като националните съдилища са обвързани от констатациите на Върховния административен съд от 30 март 2007 г., че през 2004 г. алкохолните напитки са законосъобразно обявени за изоставено имущество, което се придобива от държавата. Тази констатация била произволна и лишила жалбоподателката от всякаква надежда да получи възмездие. Жалбоподателката заявява също така, че не е можела да очаква благоприятна развръзка от нова молба пред органите на прокуратурата за освобождаване на алкохолните напитки, запорирани като доказателство по наказателното производство. Причината за това е, че не е имало ново развитие, което да послужи като основание за такава молба.

73. Съдът отбелязва, че гражданското дело за обезщетението за последиците от изземването на стоките на жалбоподателката през юни 2000 г. е заведено от нея през май 2002 г. и че към септември 2009 г., повече от седем години и четири месеца по-късно, то все още е висящо на първа инстанция. Освен това не е ясно дали Окръжен съд – Разград накрая успява да осигури основното доказателства, необходимо в това дело – експертна оценка на спорните бутилки и тяхното увреждане

(вж. параграфи 34 и 44 – 56 по-горе). Вследствие на прекомерната му продължителност и това, че Окръжният съд не е успял да събере доказателствата, които са имали решаващо значение за изхода от него, въпросното дело се е оказало неефективно. Поради това Съдът не може да приеме, че жалбоподателката трябва да чака приключването му безкрайно (вж., *mutatis mutandis*, *Микхеев срещу Русия*, № 77617/01, §§ 86, 120 и 121, 26 януари 2006 г.). Следователно възражението на Правителството в това отношение трябва да бъде отхвърлено.

74. Съдът счита също така, че Правителството не е доказало убедително, че повторните молби до органите на прокуратурата за преразглеждане на заповедите за изземване и запор са били ефективни правни средства за защита, които е трябвало да бъдат изчерпани при обстоятелствата по настоящото дело, с оглед, по-специално, на факта, че жалбоподателката е използвала наличното правно средство за защита и въпросният запор е бил разпореден от съд (вж. параграф 21 по-горе).

75. Що се отнася до довода на Правителството, че жалбоподателката не е потърсила алкохолните напитки след решението от януари 2002 г. като заявява, че изземването им е незаконно, Съдът счита, че това няма отношение към изчерпването на правно средство за защита, а по-скоро към основателността на оплакването на жалбоподателката, че стоките ѝ са били незаконосъобразно задържани. Съответно той ще го разгледа по-долу.

76. Следователно оплакването по член 1 от Протокол № 1 не може да бъде отхвърлено поради неизчерпване на вътрешноправните средства за защита в съответствие с член 35 § 1 от Конвенцията.

77. Освен това Съдът отбелязва, че това оплакване не е явно необосновано по смисъла на член 35 § 3 от Конвенцията и не е недопустимо на каквото и да било друго основание. Поради това то трябва да бъде обявено допустимо.

Б. По съществото

1. Доводи на страните

78. Жалбоподателката счита, че е имало поредица от незаконосъобразни действия на държавата, които са нарушили нейни имуществени права: незаконното изземване на алкохолните напитки през 2000 г., незаконното увреждане на бутилките и „изчезването“ на някои от тях, докато са били в ръцете на държавата, задържането на останалите бутилки след 2002 г. и решението от 2004 г., потвърдено от съдилищата през 2007 г., да ги придобият като изоставени. Според жалбоподателката горните незаконосъобразни действия на държавата и препятствията, на които се е натъкнала при опитите си да защити

своите права, може да бъдат обяснени единствено с усилия да бъде прикрито „изчезването“ на значително количество от стоката през периода 2000 – 2002 г., когато е била държана от местната данъчна служба.

79. Правителството счита, че жалбоподателката не е предприела всички необходими стъпки, за да си потърси бутилките след 2002 г. То посочва по-специално констатациите на националните съдилища, че жалбоподателката не е поискала връщането на бутилките в рамките на съответния деветмесечен срок (вж. параграф 32 по-горе).

2. Оценка на Съда

80. Съдът счита, че могат да бъдат разграничени три оплаквания по отношение на събитията, обект на оплакванията, и ще ги разгледа по-долу. Първото се отнася до изземването през юни 2000 г. на тютюневи изделия и алкохолни напитки и последвалите материални загуби, които се твърди, че са причинени от липсващи и увредени бутилки, и отказа на властите да позволят стоките да бъдат продадени, докато все още са продаваеми и годни за консумация. Второто се отнася до твърдението за задържане на иззетите алкохолни напитки между януари 2002 г. и април 2004 г., когато са обявени за изоставени. Третото се отнася до решението на данъчните власти от април 2004 г., потвърдено от окончателното съдебно решение от март 2007 г., да ги обяви за изоставени и да ги придобие на това основание.

а) Изземването от юни 2000 г. и последвалите вреди и материални загуби

81. Съдът отбелязва, че през юни 2000 г. изземването на стоките на жалбоподателката е разпоредено като санкция за твърдяно нейно нарушение на съответна нормативна уредба (вж. параграф 6 по-горе). Оплакването на жалбоподателката, че това изземване, начинът, по който иззетите стоки са обработвани, и произтеклата от това вреда са незаконосъобразни и нарушават член 1 от Протокол № 1, следователно следва да бъде разгледано съгласно втория параграф на тази разпоредба, тъй като се отнася за мерки за контрол върху използването на имущество (вж. *AGOSI v. the United Kingdom*, 24 октомври 1986 г., § 51, Серия А no. 108, и, като скорошен пример, *Grifhorst v. France*, no. 28336/02, §§ 84-86, 26 февруари 2009 г.).

82. Първото и най-важно изискване на член 1 от Протокол № 1 е всяка намеса на публичен орган в мирното ползване на собствеността да бъде законосъобразна (вж. *Iatridis v. Greece* [GC], no. 31107/96, § 58, ECHR 1999-II). Изискването за законосъобразност, по смисъла на Конвенцията, изисква спазване на съответните разпоредби на националното право и съобразяване с върховенството на закона, което включва свобода от произвол (вж. *Hentrich v. France*, решение от 22

септември 1994 г., Серия А по. 296-А, § 42 и *Кушоглу срещу България*, № 48191/99, §§ 49 – 62, 10 май 2007 г.).

83. По настоящото дело, с окончателно решение на националните съдилища, е установено, че изземването на стоките на жалбоподателката през юни 2000 г. е незаконосъобразно съгласно националното право (вж. параграф 10 по-горе). Още по-важно е, че изземването е наредено при явно незачитане на съответните законови изисквания – заповедта е издадена на основание, че жалбоподателката не притежава разрешително за съхранение, като се има предвид, че всъщност такива разрешителни не са предвидени от закона и никога не са били издавани в практиката на съответните органи (пак там).

84. Съдът отбелязва също така, че към януари 2002 г., когато изземването е обявено за незаконосъобразно и връщането на останалите алкохолни напитки на жалбоподателката става принципно възможно, част от стоките са станали негодни за консумация или непродваеми. Усилията на жалбоподателката да убеди данъчните власти да продадат стоките, докато все още са продаваеми, остават без отговор (вж. параграфи 23 – 25 по-горе).

85. Освен това, когато полицията проверява стоките на жалбоподателката, държана в складовата база на данъчните власти, на 27 февруари 2002 г., отбелязва наличието на едва 52 118 бутилки, като същевременно значително по-голямо количество – 98 502 бутилки, е било иззето от жалбоподателката през юни 2000 г. (вж. параграфи 7 и 17 по-горе). Вярно е, че в свое решение от 21 април 2004 г., с което обявяват напитките за изоставено имущество, което се придобива от държавата, разградските данъчни власти посочват всички 98 502 бутилки, които се твърди, че се държат в склада. Описанието на напитките в това решение обаче не е базирано на нова проверка, а просто възпроизвежда списъка, изготвен през юни 2000 г. (вж. параграф 30 по-горе).

86. Съдът е шокиран и от факта, че във все още висящото гражданското дело за вреди, заведено от жалбоподателката през май 2002 г., държавните институции, в които очевидно се включват и разградските данъчни власти, отказват на назначените от съда вещи лица достъп до съответни документи. Изглежда също така, че въпреки многократните молби на жалбоподателката, никога не е предприемана оценка на оставащата стока и на стойността на липсващите и увредени бутилки (вж. параграфи 26, 45 и 47 по-горе).

87. При тези обстоятелства, като отбелязва, че Правителството не е оспорило иска на жалбоподателката, че значителен брой от иззетите бутилки е изчезнал между юни 2000 г. и февруари 2002 г., Съдът намира за установено, че властите носят отговорност за незаконосъобразна загуба и увреждане на държано от тях имущество на жалбоподателката.

88. Освен това Съдът отбелязва, че Правителството не е предоставило убедителни доказателства, оборващи твърдението на жалбоподателката, че е била жертва на произволна злоупотреба с власт от страна на разградските данъчни власти.

89. С оглед на гореизложеното Съдът счита, че мерките, предприети срещу жалбоподателката, са незаконосъобразни и произволни. Следователно налице е нарушение на член 1 от Протокол № 1 по отношение на изземването от юни 2000 г. и последвалите материални загуби.

б) Твърдяното незаконосъобразно задържане на алкохолните напитки след януари 2002 г.

90. Страните имат разногласие по въпроса относно това дали властите, или жалбоподателката носят отговорност за факта, че алкохолните напитки не са били върнати на жалбоподателката след януари 2002 г.

91. Доколкото Правителството твърди, че жалбоподателката не е потърсила стоките, когато е била поканена да направи това от разградските данъчни власти, Съдът отбелязва, че въпреки многократните молби на жалбоподателката, данъчните власти не са извършили предварителна оценка на стоките. Отказът на жалбоподателката да си вземе оставащите бутилки без предварителна проверка е разбираем, като се има предвид, че след изземването им значителна част от тях е станала негодна за консумация или непродваема, или е изчезнала (вж. параграфи 23 – 25, 28 и 34 по-горе).

92. Вярно е, че някои от изявленията на жалбоподателката към съответния момент може да бъдат тълкувани като означаващи, че тя не желае да си вземе бутилките (вж. параграф 28 по-горе). Вярно е, също така, че през май 2002 г. тя завежда гражданско дело, с което претендира обезщетение за пълната стойност на стоките, очевидно въз основа на позицията си, че останалите стоки са загубили стойността си (вж. параграф 34 по-горе). Според Съда обаче, с оглед на отказа разградската служба да пристъпи към официална проверка на стоките, тези факти не могат да доведат до заключението, че жалбоподателката, а не данъчните власти, е отговорна за задържането на алкохолните напитки.

93. Във всеки случай е съмнително дали данъчните власти са могли по своя преценка да върнат алкохолните напитки на жалбоподателката след 27 февруари 2002 г., когато полицията разпорежда изземването им като доказателство по наказателно производство, отнасящо се за подправка на бандероли (вж. параграф 17 по-горе). Въпреки че заповедта за изземване от 27 февруари 2002 г. се отнася само за 52 118 бутилки (от иззетите през юни 2000 г. 98 502 бутилки), изглежда, че това е цялото количество, намерено на 27 февруари 2002 г. в склада на

данъчните власти, като останалите бутилки липсват. Поради това може да се окаже, че преговорите между жалбоподателката и данъчната служба за връщането на алкохолните напитки след февруари 2002 г. са без значение, тъй като стоките са задържани на друго основание (вж. параграфи 27 – 29, 31 и 34 по-горе).

94. Поради това законосъобразността и основателността на задържането, разпоредено в контекста на наказателното производство, трябва да бъдат проверени от Съда.

95. Временното изземване на доказателства в контекста на висящо наказателно производство по принцип е мярка, която е обоснована съгласно втория параграф на член 1 от Протокол № 1 (вж. *Raimondo v. Italy*, 22 февруари 1994, § 27, Серия А no. 281-A).

96. По настоящото дело Съдът не вижда основания да се съмнява, че изземването от февруари 2002 г. е било действително необходимо, като отбелязва по-специално, че жалбоподателката никога не е оспорвала констатацията на вещото лице на полицията, че всички бутилки от мостра от над 6 000 са били с подправени бандероли (вж. параграф 17 по-горе).

97. Съдът обаче отбелязва, че е неясен точният правен характер съгласно националното право на първоначалното изземване от 27 февруари 2002 г. Едва през 2005 г. изземването е потвърдено от съд (вж. параграфи 17 и 21 по-горе).

98. Освен това алкохолните напитки са задържани въпреки факта, че разследването, което след март 2003 г. продължава срещу неизвестен извършител, така и не постига никакъв напредък (вж. параграфи 19 – 22 по-горе). Трудно е да се приеме, че властите са имали правото да задържат стоките на жалбоподателката безсрочно в контекста на латентно наказателно производство. Правителството не е представило никаква информация относно каквито и да било нови събития след декември 2005 г. Въпреки че данъчните власти очевидно са имали правни основания да конфискуват бутилките с подправени бандероли (вж. параграф 20 по-горе), това така и не е било извършено и те остават собственост на жалбоподателката. Изглежда, че не е бил извършен преглед на останалите бутилки, за да бъде установено дали са с подправени бандероли.

99. При тези обстоятелства, като преценява доказателствата, приведени от страните, и съответния контекст (вж. параграфи 8, 10, 17, 23 – 29 и 89 по-горе), Съдът счита, че задържането на алкохолните напитки след януари 2002 г. не може да бъде характеризирано като законна и основателна мярка. Поради това то нарушава член 1 от Протокол № 1.

в) Решението да бъде придобита част от стоката като изоставена

100. Съдът отбелязва, че българските съдилища потвърждават решението на данъчната служба от 12 април 2004 г. само доколкото става дума за 46 384 бутилки (от иззетите през юни 2000 г. 98 502 бутилки) (вж. параграфи 30 – 33 по-горе). Както е отбелязано по-горе обаче, не е ясно дали въпросните 46 384 бутилки действително са съществували през април 2004 г., или са липсвали преди това (вж. параграфи 7, 8 и 17 по-горе). Поради това не е ясно дали жалбоподателката е била лишена от тази част от стоката по силата на решението от 12 април 2004 г., или в резултат от загубата и увреждането, по отношение на които Съдът вече е установил нарушение на член 1 от Протокол № 1 от Конвенцията (вж. параграфи 87 – 89 по-горе).

101. Като приема, че решението да придобие част от алкохолните напитки на жалбоподателката като изоставени се отнася за бутилки, които действително са съществували, Съдът трябва да проучи оплакването на жалбоподателката, че произтичащото от това лишаване от имущество е произволно и по този начин – в противоречие с член 1 от Протокол № 1 към Конвенцията.

102. Според Съда разпоредбите на националното законодателство, съгласно които данъчните власти са придобили като изоставени стоки, държани от нея, в случай че техният собственик не ги е потърсил в срок от девет месеца (вж. параграфи 32 и 58 по-горе), не може да се разглеждат като проблематични съгласно член 1 от Протокол № 1. Автоматичното им прилагане спрямо събитията по делото на жалбоподателката обаче, без да се взема предвид конкретният контекст – незаконосъобразните действия на данъчните власти срещу жалбоподателката и делото за вреди срещу тези данъчни власти – може да бъде описано единствено като произволно. Съответният контекст изяснява извън всякакво съмнение, че въпросните стоки са предмет на висящи спорове, а не са изоставени. Като отказват да вземат предвид този контекст и прилагат формален подход, българските съдилища постановяват произволни решения, потвърждаващи едно незаконосъобразно лишаване от имущество в противоречие с член 1 от Протокол № 1.

IV. ПРИЛОЖЕНИЕ НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

103. Член 41 от Конвенцията предвижда:

„Ако Съдът установи, че е имало нарушение на Конвенцията или на Протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевщата страна.“

A. Вреди

1. Материални вреди

а) Доводи на страните

104. Що се отнася до алкохолните напитки, жалбоподателката претендира тяхната стойност, която е 125 151 лв., според нейните счетоводни книги и оценката на вещи лица и, в допълнение към нея, 128 883 лв. за лихви върху горепосочената сума за периода от 6 юни 2000 г. (датата на изземване) до 31 януари 2008 г. (датата, на която жалбоподателката подава своите искове за справедливо обезщетение).

105. Жалбоподателката претендира и 26 480 лв. за лихва върху стойността на тютюневите изделия (изчислена в размер на 104 581 лв.), иззети на 6 юни 2000 г. и върнати на 2 март 2002 г., изчислена за периода между тези две дати.

106. Освен това жалбоподателката претендира 29 916 лв. за пропуснати ползи, отнасящи се до тютюневите изделия и алкохолните напитки, взети заедно.

107. Горепосочените суми, взети заедно, са равностойността на приблизително EUR 159 200.

108. В подкрепа на своята претенция, жалбоподателката представя заключение, изготвено от г-н И. Б., едно от съдебните вещи лица, който е назначен по гражданското дело за вреди пред Окръжен съд – Разград. Заключение на г-н И. Б. е изготвено по искане на жалбоподателката. При изчисляването на стойността на стоките, той се опира на счетоводните книги на жалбоподателката. Той изчислява твърдените пропуснати ползи въз основа на печалбата на жалбоподателката през 1999 г., последната ѝ пълна година на нормална търговска дейност, като прилага допускането, че положението на съответния пазар остава непроменено.

109. Жалбоподателката представя и копие от заключението на вещите лица пред Окръжен съд – Разград от септември 2007 (вж. параграф 47 по-горе) и копия от протоколите от няколко заседания пред този съд, проведени през 2007 г., 2008 г. и 2009 г., от които се оказва, че цифрите, посочени в доклада на г-н И. Б., представен за

целите на делото в Страсбург, съответстват на цифрите, предложени в националното производство от другите вещи лица, назначени от Окръжен съд – Разград.

110. Правителството не представя коментар.

б) Оценка на Съда

111. Съдът отбелязва още в началото, че Правителството не е представило коментар по изчисленията на жалбоподателката, които са базирани на мнението на вещи лица, назначени в рамките на националното съдебно производство. При тези обстоятелства Съдът не вижда причина да поставя под въпрос точността на цифрите, представени от жалбоподателката по отношение на стойността на стоките.

112. С оглед на констатациите му по член 1 от Протокол № 1 (вж. параграфи 89, 99 и 102 по-горе), Съдът счита, че жалбоподателката е претърпяла материални загуби като пряка последица от незаконосъобразното изземване на стоките ѝ през юни 2000 г. и последвалите вреди и загуби, неоснователното задържане на алкохолните напитки след януари 2002 г. и тяхната конфискация като изоставени.

113. Той обаче отбелязва, че делото за вреди, заведено от жалбоподателката пред националния съд, е все още висящо. Макар да е вярно, че това дело е прекомерно продължително, в нарушение на член 6 § 1 от Конвенцията, остава фактът, че в резултат от него на жалбоподателката може да бъде присъдено обезщетение за вреди за някои от претенциите ѝ. Поради това Съдът ще присъди справедливо обезщетение по член 41 от Конвенцията само за вредите, които не могат да бъдат поправени във висящото национално производство.

114. Той отбелязва по-специално, че задържането на алкохолните напитки след януари 2002 г. от данъчните и следствените органи, както и придобиването на част от тях през април 2004 г. „като изоставени“, се считат за законосъобразни действия съгласно вътрешното право (вж. параграфи 21 и 33 по-горе). Следователно жалбоподателката няма шанс да получи обезщетение за последствията от горните актове, които Съдът е счел, че са в нарушение на член 1 от Протокол № 1.

115. Що се отнася до останалите претенции на жалбоподателката, които засягат загуби, произтичащи от изземването на стоките ѝ през юни 2000 г., обявено за незаконосъобразно от националните съдилища, Съдът счита, че релевантното национално право позволява принципно присъждането на обезщетение и съответно няма да присъди справедливо обезщетение по член 41. По-специално, както самата жалбоподателка твърди, алкохолните напитки са загубили по-голямата част от своята стойност преди януари 2002 г. като пряка последица от незаконното изземване през юни 2000 г. и отказа на властите да

продадат нетрайните стоки скоро след това (вж. параграфи 7, 10, 17, 23 – 25 и 28 по-горе). Съдът не може да спекулира по изхода от висящото гражданско дело за вреди, заведено от жалбоподателката, което може да доведе до присъждане на обезщетение в нейна полза най-малкото по отношение на част от тези претендирани вреди, като вижда, че според най-новата информация, предоставена на Съда, тя е останала законен собственик на 52 118 от бутилките, иззети от нея (вж. параграф 31 по-горе).

116. Освен това Съдът отбелязва, че жалбоподателката не е оспорила констатациите на полицейските експерти, че повече от 6 000 бутилки от иззетите през юни 2000 г. са били с подправени бандероли. Съдът ще вземе предвид този факт. Той обаче не може да прави изводи от този факт във връзка с оставащите бутилки (приблизително 92 000), които не са били анализирани за евентуални фалшифицирани бандероли (вж. параграфи 7 и 18 – 22 по-горе).

117. Въз основа на горните съображения Съдът счита за уместно да използва за основание факта, че неоснователното задържане на алкохолните напитки след януари 2002 г. и произволното решение да бъде придобита част от тях през април 2004 г. „като изоставени“ са довели до загуба от страна на жалбоподателката на 35 % от стойността на алкохолните напитки – EUR 22 360 (приблизително равностойни на 35 % от 125 151 лева).

118. Освен това жалбоподателката има право на обезщетение за пропуснати ползи, на база на горната сума, за периода след януари 2002 г. С оглед на материалите, с които разполага, Съдът присъжда EUR 10 000 по това перо.

119. Доколкото жалбоподателката е формулирала допълнителни претенции за лихви и пропуснати ползи, Съдът отбелязва, че тя не е обосновала връзката между тях, тъй като и двете са по същество претенции за обезщетение за пропуснати ползи. Освен това, сумите, претендирани за пропуснати ползи, са изчислени като цяло на базата на екстраполиране на търговските резултати на жалбоподателката за 1999 г. и Съдът ги намира за спекулативни (вж. параграф 108 по-горе).

120. С оглед на това на жалбоподателката следва да бъдат платени EUR 32 360 за материални вреди.

2. Негативни вреди

121. Жалбоподателката претендира EUR 20 000 за стреса, който е претърпяла в резултат от незаконосъобразните действия на органите и прекомерно продължителното производство.

122. Правителството не представя коментар.

123. Като се произнася на справедлива основа, Съдът присъжда на жалбоподателката EUR 7 000 по това перо.

Б. Разходи и разноси

124. Жалбоподателката претендира и EUR 161 330 за 2 309 часа правна работа в националните производства, включително всички наказателни производства, по които е участвала жалбоподателката, при почасова ставка от EUR 70. Жалбоподателката иска тази сума да бъде заплатена директно по банковата сметка на нейния процесуален представител по националните производства, г-н О. Михайлов. В подкрепа на тази претенция жалбоподателката представя писмено споразумение между нея и нейния процесуален представител.

125. Жалбоподателката претендира и EUR 4 200 за 60 часа правна работа по производството пред Съда при почасова ставка от EUR 70. Тя иска тази сума да бъде платена директно по банковата сметка на нейния процесуален представител пред Съда. В подкрепа на този иск жалбоподателката представя писмено споразумение между нея и нейния процесуален представител и график.

126. Правителството не представя коментар.

127. Съгласно практиката на Съда жалбоподателят имат право на възстановяване на разходи и разноси единствено доколкото е доказано, че те са били действително и по необходимост направени и са в разумен размер.

128. По отношение на претенцията за националните производства, Съдът отбелязва, че е установил нарушения на Конвенцията във връзка със стоките на жалбоподателката и прекомерната продължителност на гражданското дело за вреди. Поради това не може да се счита, че разходите, извършени във връзка с повдигнатите срещу жалбоподателката обвинения, имат пряко отношение към нарушенията, установени по настоящото дело. Освен това жалбоподателката не е представила график и начинът, по който са изчислени тези 2 309 часа правна работа, е неясен. При тези обстоятелства, предвид информацията, с която разполага, Съдът счита за разумно да присъди сумата от EUR 8 000 за разходи в националните производства.

129. Съдът уважава изцяло (EUR 4 200) и претенцията за разходи по производството пред него.

130. Така общата присъдена сума за разходи и разноси е EUR 12 200. Тъй като г-н Й. Грозев в единственият процесуален представител на жалбоподателката пред Съда, тази сума следва да бъде заплатена директно по неговата банкова сметка.

В. Лихва за забава

131. Съдът намира за уместно, лихвата за просрочване да е базирана на пределната лихва по заеми на Европейската централна банка, към която следва да се добавят три процентни пункта.

ПО ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ, СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. *Обявява* жалбата за допустима;
2. *Приема*, че е налице нарушение на член 6 от Конвенцията;
3. *Приема*, че е налице нарушение на член 1 от Протокол № 1 по отношение на изземването на стоките на жалбоподателката през юни 2000 г. и последвалите вреди;
4. *Приема*, че е налице нарушение на член 1 от Протокол № 1 по отношение на неоснователното задържане на алкохолните напитки след януари 2002 г.;
5. *Приема*, че е налице нарушение на член 1 от Протокол № 1 по отношение на решението на властите от април 2004 г. да обявят част от алкохолните напитки за изоставени и да ги конфискуват на това основание.
6. *Приема*
 - а) че държавата ответник следва да плати на жалбоподателката, в срок от три месеца, считано от датата, на която решението стане окончателно по смисъла на член 44 § 2 от Конвенцията, следните суми, които се конвертират в български лева по курса, който е в сила към датата на плащане:
 - (i) EUR 39 360 (тридесет и девет хиляди триста и шестдесет евро), плюс всякакви данъци, които биха могли да бъдат наложени върху горната сума, за вреди;
 - (ii) EUR 12 200 (дванадесет хиляди и двеста евро), плюс всякакви данъци, които биха могли да бъдат наложени на жалбоподателката върху горната сума, за разходи и разноси, платими директно по банковата сметка на процесуалния представител на жалбоподателката;
 - б) че от изтичането на посочения по-горе тримесечен срок до плащането се дължи проста лихва върху горепосочените суми в размер, равен на пределната ставка по заеми на Европейската

централна банка през периода на просрочие, плюс три процентни пункта;

7. *Отхвърля* останалата част от претенцията на жалбоподателката за справедливо обезщетение.

Изготвено на английски език и съобщено писмено на 4 март 2010 г., в съответствие с член 77, §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Клаудия Вестердийк
Секретар

Пеер Лоренцен
Председател